

wilde ik haar en haar twee minnaars een duidelijke profilering meegeven. Ze koketteert met haar status en houdt twee op geld en macht gefixeerde jonkers voortdurend aan het lijntje. Misschien is zij wel de feeks van het stuk. Het zijn ten slotte deze nette, chique heren die echt vechten en niet Petruchio en Katharina. Ik wilde vooral tonen hoe die hogere kringen stinken. Ik dacht daarbij aan mensen zoals Renier van Monaco en zijn dochters, die model stonden.

Na De Feeks volgde Oidipoes: maak je voor jezelf een verschil tussen het beroepstoneel en het werk bij amateurs?

Helemaal niet. Ik ben en blijf een amateur. *Ama*: uit liefde. Voor mij is Torhout zo belangrijk als Gent.

Bij de Oidipoes-opvoering (Etcetera 17) heb je wel het koor gebruikt, als beeld, maar de tekst heb je weggelaten. Waarom?

Ik heb dit stuk als achttienjarige in het Grieks gelezen. Toen reeds dacht ik: het koor vertelt alleen maar wat ik al weet. Ik wilde daarom *Oidipoes* zonder koor. Op het einde van het stuk wilde ik een spiegel laten zakken, zodat het publiek het koor werd. Maar in Torhout is er geen trek, dus kon dat niet. Toen dacht ik dat zo een koor toch wel een grote dramatische kracht heeft. Ik zie het koor opdoemen in het theater van Epidavros tegen het

schermerlicht. Ik heb daarom een koor gebruikt, dat identiek dezelfde kostuums draagt als de spelers. Zo kreeg ik een rij van zeven mensen die opdoemen en verschijnen en even het emotionele onderstrepen. De literaire waarde van de koortekst sprak me echter niet aan. Dat komt later misschien nog. Ik heb nu alles toegespitst op een man van vlees en bloed, die twee kinderen heeft. Die waren erg belangrijk, want oorspronkelijk had ik de bedoeling om eerst *Oidipoes* te spelen, en na de pauze *Antigone*.

Geen vriend van Brecht

Met de volgende produktie *De Goede Mens van Sezuan* zijn we dan in het lopende seizoen gearriveerd. De opvoering had grote kwaliteiten: een imponerend decor (een ruimte die onder water stond, een beeld dat ook in *Romeo en Julia* opdook), een schitterende lichtregie, waardoor vaak een filmisch effect bereikt werd, en bijzonder sterke scènes: de winkel, waarin de familieleden samenhokken op piepkleine stoeltjes, levert spannende en wrang-ironische momenten op, en de huwelijks-scène is ronduit pakkend, een staaltje van sterk ensemblespel – als moment het sterkste wat ik dit seizoen al gezien heb. In de hoofdrol is Ille Geldhof én als Shen Te én als haar neef Shul Ta bij-

zonder sterk. Het duurt heel lang vooraleer het publiek doorheeft dat het om één en dezelfde actrice gaat. Maar daarnaast zijn er ook vele onhandige momenten: de teksten van de goden staan op band en duren eindeloos. Het proces gaat, door de bandmontage, volledig de mist in. De moraliserende toon gaat domineren en ontkracht de vertoning. Tot in den treure verneemt men dat goed zijn en rijk zijn niet samen kunnen gaan. Een voorstelling dus die de toeschouwer gefrustreerd achterlaat, omdat ze net op het randje stond om zeer indrukwekkend en slagkrachtig te zijn. Met Dirk Tanghe praten we over de moeilijkheden die hij ondervonden heeft.

Waarom is de keuze op De Goede Mens van Sezuan gevallen?

Ik ben dol op verhalen. Toen ik vijf of zes jaar geleden de tekst voor het eerst zag in een boekenwinkel, viel mijn oog op de eerste bladzijde, waar een waterverter zegt dat er drie goden op bezoek zullen komen. Mijn fantasie ging onmiddellijk aan het werk. Toen ik het helemaal uitgelezen had, was ik een beetje ontgoocheld. Het stuk beantwoordde niet aan mijn verwachtingen. Ik had op meer spektakel gehoopt. Op iets grootsers. Maar toch heeft het me geraakt. Ik beken eerlijk dat ik toen de *Kaukasische Krijtkring* nog niet gelezen had. Vele mensen vragen mij waarom ik dat “rijker” stuk